

РЕШЕНИЕ

№ 1678

гр. Пловдив, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря П. Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно гражданско дело № 20225300500315 по описа за 2022 година

Въззивното производство е по реда на чл.258 и следващите от ГПК във вр. чл.109 ЗС.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от С. И. К., П. И. К. и М. С. К. против решение № 2217/ 22.11.2021 г., постановено по гр.дело № 3943/2021 г. по описа на РС-Пловдив, III гр. състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателите против А. С. С. искове с правно основание чл.109 ЗС - за осъждане на ответника да преустанови неоснователните действия, с които пречи на ищите да упражняват в пълен обем правото си на собственост по отношение на СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1, СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.3, намиращи се в жилищната сграда с идентификатор 56784.521.632.3, построена в поземлен имот с идентификатор 56784.521.632, с административен адрес: гр. П*****, като премахне изградения в поземлен имот с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****, собственост на ответника, навес, тангиращ по цялата дължина на северозападната фасада на жилищната сграда на ищите с идентификатор 56784.521.632.3, както и да преустанови отглеждането на домашни животни – два броя кучета в процесния навес и в свободната част от дворното място, представляващо поземлен имот с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****.

Във въззивната жалба се навеждат подробни съображения за

незаконосъобразност на съдебния акт. Твърдят се нарушения на материалния и процесуален закон, като се прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъдат уважени предявените искове, като се присъдят и разноските. Излагат се подробни съображения, че липсва анализ на доказателствата и съпоставянето им със заключението на вещото лице. Неправилно е прието, че видът, размерът и състоянието на навеса са безспорно установени от експерта. Оспорват се констатациите му, като се твърди, че неправилно не са кредитирани показанията на свидетеля, посочен от ищците.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна, като се излагат подробни съображения, че въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а решението на първоинстанционния съд да се потвърди.

Пловдивският окръжен съд, въззивно гражданско отделение, V граждански състав, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Въззивната жалба е депозирана в законоустановения срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване, внесена е и дължимата държавна такса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При служебната проверка на основание чл.269 от ГПК се констатира, че решението е валидно - постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела, и допустимо – съдът се е произнесъл по искове, с които е бил сезиран. Правилно е дадена материално – правната квалификация на исковете. Налице са всички положителни и липсват отрицателни процесуални предпоставки за постановяване на решението.

Въззивната проверка за правилност се извършва на решението само в обжалваната част и само на поддържаните основания. Настоящият състав при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално - правни норми, които е длъжен да коригира, и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от М. С. К., П. И. К. и С. И. К. срещу А. С. С., като се предявяват два обективно кумулативно съединени осъдителни иска с правно основание чл.109 ЗС.

В исковата молба се твърди, че ищците са съсобственици на следните недвижими имоти, а именно: на поземлен имот с идентификатор 56784.521.632 в гр. П*****, ведно с построената в имота едноетажна жилищна сграда с изба с идентификатор 56784.521.632.1 с площ от 100 кв.м, при квоти 1/8 идеална част за М. К., 5/8 идеални части за С. К., 2/8 идеални части за П. К.; както и на гаражна клетка и стопанска постройка при квоти 6/8 идеални части за С. К. и 2/8 идеални части за П. К., на подробно описаните в

исквата молба придобивни основания. Сочат, че през 2007 г. възложили изработването на проект за пристрояване и надстрояване на описаната жилищна сграда, който бил одобрен от административните органи и било извършено надстрояване и пристрояване, вследствие на които се обособили нови самостоятелни обекти, както следва: СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1, СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.3. Преди няколко години ответникът – собственик на съседния ПИ с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****, изградил в имота си навес, който тангирал по цялата дължина на северозападната фасада на имота на ищите. Поддържат, че с израждането на навеса се закрили два от прозорците, обслужващи два от самостоятелните обекти - СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2, като помещенията не могли да се осветяват и ослънчават, тъй като навесът пречел на прозорците да се отварят. Ответниците започнали да използват навесът като кучкарник, в който отглеждал кучета, които създавали шум и миризми. Въпреки опитите на ищите да уредят доброволно отношенията си с ответника, последният не предприел действия за премахване на нав. и отстраняване на кучетата от имота си. Предявяват исквете, с които претендират ответникът да преустанови действията си, с които пречи на ищите да упражняват правото си на собственост, като премахне изграждения от него навес и преустанови отглеждането на домашни животни – два броя кучета - в процесния навес. Молят за уважаване на исквете и присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника А. С., със становище за неоснователност на предявените искове. Твърди, че през 2020 г. била извършена проверка по повод сигнал на ищите в район Централен на Община П., при която се установило, че постройката била изградена през 1970 г. Установило се, че обектът представлява строеж, който по своето функционално предназначение е второстепенна постройка на допълващо застрояване, и че същият е в режим на свързано застрояване между три урегулирани поземлени имота. Сочи, че навесът отговарял на изискванията на §16 от ПР на ЗУТ, поради което не можел да бъде предмет на премахване като незаконен строеж по смисъла на чл.225а ЗУТ. По отношение на отглежданите в имота кучета твърди, че за тях се полагали грижи съобразно всички нормативни изисквания, били в добро здравословно състояние, извеждали се всеки ден и се почиствали. Намира, че с тези си действия не създавал на ищите пречки да упражняват правото си на собственост, по-големи от обикновените. Моли за отхвърляне на исквете и присъждане на сторените разноски.

Въз основа на събраните по делото доказателства от състава на районния съд е прието за установено следното:

От нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по наследство, №89, дело № 369 от 26.01.1989 г. се установява, че И. Т. К. и С. И. К. са признати за собственици при равни права по отношение на дворно

място в гр. П***** с площ от 410 кв.м, представляващо имот с пл. №674, включен в парцел IX, квартал 86 по плана на гр. П.

С нотариален акт за продажба на недвижим имот № 39, том 73, дело №17963 от 01.11.1997 г. И. Т. К. продава на С. И. К. ½ идеална част от дворно място в гр. П*****, с площ от 410 кв.м по нотариален акт и 322,50 кв.м, представляващо парцел XI, планоснимачен номер 674, кв. 86 по плана на гр. П., ведно с ½ идеална част от построените в него едноетажна жилищна сграда с изба, гаражна клетка и стопанска постройка в югоизточната част на имота.

Видно от нотариален акт за дарение на недвижим имот № 30, том V, дело № 217 от 08.08.2006 г., С. И. К. дарява на дъщеря си М. С. К. 1/8 идеална част от поземления имот в гр. П*****, представляващ УПИ XI-674 от кв. 86 по плана на Централна градска част П. с площ от 322 кв.м, ведно с построената в дъното на имота едноетажна жилищна сграда с изба с площ от 100 кв.м, без построените гаражна клетка и стопанска постройка в югоизточната част от имота.

С нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 169, том V, дело № 942 от 22.12.2006 г. А. С. С. придобива общо 4/6 идеални части от поземлен имот № 675, находящ се в гр. П*****, който е включен в УПИ XIII – 675, 676, 677 в квартал 85 по плана на гр. П***** с площ от 278 кв.м, ведно с построената в имота двуетажна масивна жилищна сграда с площ от 80 кв.м.

Видно от протокол за делба от 09.10.1965 г. по дело № 581 от 1965 г., в дял на С. Л. С. се дава и тя получава дворно място в гр. П***** с площ от 278 кв.м, заедно с намиращата се в дворното място жилищна сграда.

Според изложеното в писмо от 28.09.2020 г. на община П., район Ц., процесната постройка се намира в източния край на имот с идентификатор 56784.521.633, по имотните граници на имот с идентификатор 56784.521.632, по дългата страна, и на имот с идентификатор 56784.521.573 по късата страна. Обектът представлява строеж, който по своето функционално предназначение е второстепенна постройка на допълващо застрояване. Същият е в режим на свързано застрояване между три урегулирани поземлени имота. В писмото се приема, че процесният имот е в хипотезата на §16 от ПР на ЗУТ, поради което не се установява наличието на обстоятелства за започване на процедура по чл. 225а от ЗУТ.

Видно от удостоверение изх. № 112/ 22.04.2021 г., издадено от Ловно рибарско дружество „Сокол“ П., А. С. е редовен член на същото от 1979 г. до сега и притежава ловен билет №338485 и членска карта №661, както и две кучета – ловна порода, предназначени за ловуване, киноложки изложби и състезания.

Представени са два броя паспорти за домашни любимци – ***** за куче порода дратхаар и ***** за куче порода епаньол бретон.

Постъпила е и е приета по делото цялата административна преписка вх. № 94012-30484/ 14.04.2020 г. за УПИ XI-674, кв.86 по плана на Централна градска част, гр. П., образувана по жалба на ищеца. Към преписката е приложена и жалба от Р. С. П. и А. С. С. срещу строително разрешение №8/2007 г., издадена от Община П., Район Ц. Със заповед № ДК-10-22/ 10.05.2007 г. на Началника на РДНСК жалбата е оставена без разглеждане.

Представена е декларация с нотариална заверка на подписа рег. №06942/ 01.06.2006 г. от С. Л. С. (праводател на ответника), собственик на УПИ XIII-675, кв. 86 нов по плана на ЦГЧ – П., с която дава съгласие на С. И. К., собственик на УПИ XI-674, да пристрои и завиши надзида на съществуващата едноетажна жилищна сграда с височина до 1,5 м във връзка с предстоящ ремонт и преустройство на сградата му на граничната вътрешна регулационна линия с имота на декларатора, по чл.49, ал.2, чл.50 Б-надзиждане и съгласно чл.51, ал.1 ЗУТ.

Видно от писмо изх. №94012-33084/13.08.2021 г. от Община П., Район Ц., след справка в електронния „Регистър на домашни кучета“ за гр. П., не е открито деклариране на два броя кучета на името на А. С. на адреса на ответника.

По делото е прието заключение на съдебно-техническата експертиза на вещо лице В. Р. Вещото лице е извършила оглед на място на 24.06.2021 г. и е констатирала, че процесния навес, изграден изцяло в имота на ответника, представлява метална конструкция, състояща се от метални вертикални елементи стълбове, метални скрепителни елементи от покрива и вертикални стълбове. Само една от стените е допълнително изградена и се състои от масивен цокъл от тухлена зидария с ширина 25 см и височина един метър, отгоре бетонов пояс, нагоре е лека преградна стена, изпълнена от талашитени плоскости със средна височина 1,35 м, боядисани. Цялата дължина на този единствен зид е пет метра. До този зид е стъпила метална конструкция на покрива, който е покрит с вълнообразна ламарина. Навесът е изграден в ъгловата част на поземления имот на ответника по следния начин: късата страна с ширина 3 м опира на калканния зид на съседния имот, дясната продълговата страна с дължина 5 м опира в калканния зид на ищите, а лявата дълга страна на наВ. е изградения тухлен цокъл. Навесът от лицевата страна е открит, няма преграда или врата. Подът е циментов и е на кота нула. Пред наВ. има заграждане с лека ограда от телена мрежа на метални колове, като по този начин е ограничено движението на два броя ловджийски кучета. На място вещото лице не е констатирало замърсяване на пода на наВ. и останалото заградено пространство с телена ограда. Вещото лице е дало заключение за стойността на разходите за труд и материали, необходими за осъществяване на действията, предмет на иска, а именно за премахване на процесния навес, които възлизат на сумата от 771 лв.

Ищецът С. К. по реда на чл.176 ГПК изяснява, че за извършеното

преустройство на жилищната сграда е получил съгласие от С. С. На мястото на наВ. към 1989 г. имало кучешка колиба.

От показанията на свидетеля Б. С. се установява, че през 2007 - 2008 г. ищецът С. К. извършил пристрояване и надстрояване на съществуващата жилищна сграда в имота му. При извършването на ремонта била направена и изолация на сградата, включително и в частта към имота на ответника. По това време в имота на ответника на границата с жилищната сграда на ищите нямало навес и майсторите без пречки извършили ремонтните дейности. В помещенията на първия етаж от сградата на ищите имало прозорци в северна посока, от които се виждала някаква конструкция в съседния имот. Единият прозорец целият бил закрит от описаната конструкция и така имало засенчване в стаите. Към 2007-2008 г. според свидетеля в съседния имот нямало такава конструкция. Не е виждал домашни животни в съседния двор.

От показанията на разпитания свидетел на ответника К. Б. се установява, че процесния навес е съществувал в имота на ответника още от 1970 г., като е изграждан от бащата на А. След това ответникът е извършвал ремонт на наВ.. Към момента навесът се използвал периодично за паркиране на МПС, както и там пребивавали двете кучета на ответника.

Така установената фактическа обстановка е правилно възприета и се споделя от настоящия състав. В хода на въззивното производство бе прието, че е налице неизясненост на фактическата обстановка – не е установено дали е налице закрИ.е на прозорците на жалбоподателите от наВ. в имота на С.. Прието е, че се касае за нарушения, за които съдът не следи служебно, но е налице обосновано оплакване във въззивната жалба, като се назначи служебно съдебно – техническа експертиза, изготвена от вещото лице Б. К. - Х. В заключението са посочени размерите на прозорците на обектите, собственост на жалбоподателите, разстояние до земната повърхност, размерите на наВ. на ответника (които експертът е могъл да измери), отстоянието между наВ. и къщата на ищите, налице ли е закрИ.е от наВ. на прозорците и по какъв начин.

Не се възприемат доводите във въззивната жалба, че липсва анализ на доказателствения материал. Действително, по делото е приложено уведомителното писмо, подписано от Кмета на Район Централен в град П., като същото съдържа констатации. В хода на първоинстанционното производство обаче за установяване на размера на разходите, необходими за премахване на наВ., е изготвена техническа експертиза. В изпълнение на поставената задача, експертът, в съответствие с правомощията си, е установил размерите на наВ., местоположението му, начина на изграждането му, за да прецени как може да бъде премахнат. Заключението не е оспорено от страните и е прието в първото по делото заседание. Налице е разминаване в размерите на наВ., посочени в експертизата и писмото – дължина на наВ., ширина и височина към дъното на парцела според експертизата са

съответно 5 м, 3 м и 2.35 м, а според писмото – 5.50 м, 3.55 м и 3.05 м.

С оглед доводите във въззивната жалба бе назначена нова (повторна) СТЕ, която да даде заключение за размера на процесния навес. От изложеното както в заключението, така и от експерта в съдебно заседание, не е осигурен достъп от въззвиваемата страна, като са установени дължината му – 555 см, височина в южния край – 240 см и височина в северния край – 323 см (изчислена при наклон на покрива 15%). Не е извършено замерване на широчината по изложената причина – неосигуряване на достъп. Настоящият състав счита заключението на вещото лице К. – Х. за професионално изготвено, компетентно, с необходимите познания в съответната област, обективно и безпристрастно, като го кредитира изцяло. Вещото лице е отговорило изцяло на поставените въпроси (при оказано съдействие). Единственият въпрос, на който не е даден отговор, е относно ширината на гаража, но това е било невъзможно с оглед факта, че не □ е осигурен достъп от въззвиваемата страна, за да се направят необходимите измервания.

Неоснователни са доводите във въззивната жалба, касаещи установеното несъответствие в размерите на наВ.. Същите според настоящия състав нямат отношение към предмета на доказване по делото. Същият е определен от ищците с исковата молба. В настоящият случай съдът е сезиран с искове с правно основание чл.109 ЗС, като следва да се установи лишени ли са ищците от възможността да упражняват правото си на собственост в пълен обем, респективно – налице ли е поведение на ответника, което да ги пречатства. В този смисъл доводите, касаещи размера на наВ., са ирелевантни за настоящето производство, като не следва да се обсъждат.

Първоинстанционният съд е изложил подробни, обосновани и съобразени с трайната съдебна практика съображения за предпоставките, при които може да се уважи иск по чл.109 ЗС, позовавайки се на т.3 от ТР № 4/2015 г. на ОСГК на ВКС, правилно е приел, че за уважаването на предявения иск във всички случаи е необходимо ищецът да докаже не само, че е собственик на имота и че спрямо този имот ответникът е осъществил неоснователно въздействие (действие или бездействие), но и че това действие или бездействие на ответника създава за ищеца пречки за ползването на собствения му имот, по-големи от обикновените (чл.50 ЗС).

Не се спори по делото, че страните са собственици на съседни имоти.

Ищците поддържат, че ответникът им пречи да упражняват правото си на собственост по отношение на притежаваните от тях СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1, СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.3, намиращи се в жилищната сграда с идентификатор 56784.521.632.3 в гр. П*****, с твърдения, че навесът, построен от ответника на регулационната линия в имота му, е закрил два от прозорците в жилищната сграда и по този начин помещенията не могат да се осветляват и ослънчават.

Както правилно е отбелязано от състава на районния съд, безспорно е установено по делото, че през 2007 г. жалбоподателите – ищци в първоинстанционното производство, са извършили преустройство, ремонт, пристройка на притежаваната от тях жилищна сграда в УПИ XI-674, кв. 86 по плана на Централна градска част, гр. П., която се намира в дъното на имота и е ситуирана по регулационната граница с имота на ответника. По тази граница е разположена северозападната фасада на жилищната сграда, която, съгласно проектите, е предвидено да изглежда по начина, онагледен на чертеж „фасади“ от одобрения проект – л.217 от делото. Проектът е изпълнен. На северозападната фасада се предвиждат и са изградени прозорци, които граничат с имота на ответника. За извършването на преустройството от страна на ищите е дадено съгласие с нотариално заверена декларация от праводателката на ответника С. С., в съответствие с чл.51, ал.1, изр.2 ЗУТ - в случаите на изграждане на временни строежи в застроени поземлени имоти може да се допусне намаляване на нормативно установените разстояния до имотните граници със съгласието на заинтересуваните лица, изразено в заявление до кмета на общината с нотариално заверени подписи.

От заключението на назначената във въззивното производство експертиза се установява, че два от четирите прозореца на северозападната фасада на имота на жалбоподателите се засенчват от наВ. на ответника. И двата прозореца са изпълнени съобразно одобрения проект и са с размери 125 см на 140 см. Засенчването на единия е по цялата широчина – 125 см, като в единия край е с височина 68 см, а в другия – 48 см, а за втория е от 20 см в едната част до нивото на прозореца по цялата дължина, съобразно приложената схема на експерта (л.79 от въззивното производство, приложение №2 към заключението).

Фактът, че прозорците на имота на ищите са засенчени от наВ., се установява и от показанията на разпитания свидетел Б. С., според когото от прозорците на помещенията на първия етаж се вижда някаква конструкция, като единият прозорец е целият закрит от тази конструкция. Показанията на свидетеля кореспондират със заключението на последната техническа експертиза, като се кредитират от настоящия състав. В този смисъл не се възприемат изводите на състава на районния съд, че не следва да се даде вяра на изложеното от С. Съдът се е позовал на приложен към заключението на вещото лице снимков материал. Действително, такъв е наличен, но настоящия състав счита, че от него не могат да се направят изводите налице ли е засенчване, поради което и бе назначена СТЕ, изготвена от вещото лице К. – Х. В този смисъл не се възприемат доводите на първоинстанционния съд, че няма засенчване. Възражението във въззивната жалба в тази насока е основателно.

Безспорно по делото се установи, че изцяло в границите на имота на ответника е изграден процесният навес, като дългата страна с дължина от 5.55 м опира в калканния зид на сградата на ищите.

Спорните моменти са кога този навес е изграден, законен ли е, респективно – дали е в режим на търпимост.

Първоинстанционният съд правилно е посочил, че по делото не се установява с категоричност годината на построяване на наВ.. Споделя се, че не следва да се кредитира представената по делото декларация от ответника от 18.09.2020 г. (л.136 от делото), съгласно която процесният навес съществува от преди 1970 г. Касае се за частен документ, създаден с цел доказване на благоприятен за страната факт. Въззивният състав се солидаризира с извода, че изграждането на наВ. в настоящия му вид е след извършването на преустройството на жилищната сграда на ищите и санирането на северозападната фасада, която граничи с имота на ответника. За това се съди отново от показанията на св. С., който изяснява, че в двора на ответника е имало скеле, което е служило за извършване на ремонтните дейности. Доколкото цялата фасада е санирана, което не е спорно по делото, скелето е било разположено по цялата стена и няма как към този момент навесът да е съществувал в сегашния му вид. Свидетелят е категоричен, че към 2007 – 2008 г. не е имало конструкция в настоящия вид в съседния имот. Не се установява свидетелят да е заинтересован по какъвто и да е начин от изхода на делото, като въззивния състав се довери изцяло на изложеното от него.

Свидетелят Б., посочен от ответника, твърди, че навесът е съществувал от 1970 г., бил построен от бащата на ответника, но впоследствие бил реновиран от С.. Това обаче, както правилно е прието и от първоинстанционния съд, е станало **след** извършването на преустройството на жилищната сградата на ищите, т.е. след 2008 г. Преди този момент съществувалия навес не е пречел при извършване на строително – ремонтните дейности в имота на К.и, имало е и възможност за монтиране на скеле за външно измазване на сградата. Друг аргумент за това, че изграждането на наВ. е станало в посочения период, е и вида на използваните материали, които, очевидно, не са на повече от 50 години, като това напълно съвпада с изложеното от св. Б. Ето защо според настоящия състав е имало навес, изграден около 1970 г., но в последствие, след 2008 г., е изграден нов обект, който е долепен до сградата на ищите.

Не се възприе извода, че при преустройство на наВ. до сегашния му външен вид е съобразено положението на прозорците на ищите, като таванът на наВ. е под нивото им - това противоречи както на показанията на С., така и на заключението на повторната СТЕ.

Безспорно се установява, че сградите – навесът на въззиваемия и сградата на въззивниците – са разположени по вътрешните регулационни линии и няма разстояние между тях. Установено е и това, че навесът засенчва два от прозорците в сградата, собственост на жалбоподателите, всеки в отделно жилище. С това засенчване се създават неудобства, по – големи от обикновените, тъй като обектите не могат да се използват по

предназначението им като жилища, тъй като не отговарят на изискванията за осветеност.

Искът е основателен и доказан и следва да се уважи. Като е достигнал до друг краен извод, първоинстанционният съд е постановил неправилен и незаконосъобразен акт. Решението в тази част следва да се отмени, като ответникът бъде осъден да преустанови действията, с които препятства ищите нормално да упражняват правото си на собственост върху имотите си, а именно да премахне наВ..

Относно втория предявен иск с правно основание чл.109 ЗС - за осъждане на ответника да преустанови отглеждането на домашни животни – два броя кучета, в процесния навес и в свободата част от дворното място с адрес гр. П*****:

Жалбоподателите обжалват първоинстанционното решение в тази част единствено с довод за превратно възприемане показанията на св. С., както и, че неправилно съдът се е позовал на възприятието на вещото лице Р.. Жалбата и в тази част е допустима, като изискването на чл.260, т.3 от ГПК има пряка връзка с ограничения характер на въззивното обжалване съобразно чл.269, пр.2 от ГПК, доколкото посочената в жалбата порочност на решението определя обхвата на дейността на въззивната инстанция. Съгласно посочената правна норма задължението на въззивния съд за служебно произнасяне се отнася за валидността на първоинстанционното решение и за допустимостта му в обжалваната негова част. По отношение правилността на акта съдът е ограничен от посочените в жалбата основания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма или когато следи за защита на интереса на определени субекти. Извън тези две хипотези при решаване на делото по същество въззивната инстанция проверява законосъобразността само на посочените във въззивната жалба процесуални действия на първоинстанционния съд и правилността само на посочените негови фактически констатации.

Доводите, които се излагат във въззивната жалба по отношение на този иск, са, че неправилно не са кредитирани показанията на св. С. Това твърдение е невярно – именно на показанията на този свидетел се е позовал първоинстанционния съд и се е доверил на изложеното от него, че не му е правило впечатление в имота на ответника да има домашни любимци, не е усетил и неприятни миризми в имота на ищите, когато го е посещавал, и които да са с източник процесните две кучета. Твърдението, че с показанията си именно този свидетел е установил дискомфорт и неудобства, повече от нормално допустимите, не кореспондира с отразените показания на свидетеля в съдебния протокол.

Основателно е възражението, че вещото лице Р. не може и не следва да бъде разпитвана относно това, какво е възприела, а и няма лични впечатления как се отглеждат животните. Същата е експерт, а не – свидетел. Дори и при игнориране на изнесеното от вещото лице, при доказателствена

тежест за ишците да докажат твърдените неудобства, това не е направено.

Решението по отношение на този иск е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди. От състава на районния съд са изложени подробни, логични и обосновани съображения, които се възприемат от настоящата инстанция (с посоченото изключение, касаещо изнесеното от експерта Р.), като не следва да се преповтарят.

По отношение на разноските – такива са поискани единствено от жалбоподателят С. К., представени са доказателства, че именно той е заплатил и сумите, като следва да се присъдят в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение (уважен е само единия иск), 25 лв. държавна такса за този иск и 554 лв. за експертиза или в общ размер на 879 лв. за въззивната инстанция.

Основателно е и искането за присъждане на разноси и за първата инстанция, като следва да се присъдят в размер на 50 лв. за държавна такса, 400 лв. за адвокатско възнаграждение и 150 лв. разноси за експертиза или в размер на 600 лв. И за тези разноси са представени доказателства за заплащане от К., като се присъждат именно на него.

Воден от гореизложеното Пловдивският окръжен съд,
V граждански състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №2217/22.11.2021 г., постановено по гражданско дело №3943/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III граждански състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от С. И. К., ЕГН *****, П. И. К., ЕГН *****, и двамата от град П*****, и М. С. К., ЕГН *****, от град С*****, против А. С. С., ЕГН *****, от град П*****, иск с правно основание чл.109 ЗС - за осъждане на ответника да преустанови неоснователните действия, с които пречи на ишците да упражняват в пълен обем правото си на собственост по отношение на СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1, СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.3, намиращи се в жилищната сграда с идентификатор 56784.521.632.3, построена в поземлен имот с идентификатор 56784.521.632 с административен адрес: гр. П*****, като премахне изграждения в поземлен имот с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****, собственост на ответника, навес, тангиращ по цялата дължина на северозападната фасада на жилищната сграда на ишците с идентификатор 56784.521.632.3, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл.109 ЗС А. С. С., ЕГН *****, от град П*****, да преустанови неоснователните действия, с които пречи на С. И. К., ЕГН *****, П. И. К., ЕГН *****, и двамата от град П*****, и М. С. К., ЕГН *****, от град *****, да

упражняват в пълен обем правото си на собственост по отношение на СОС с идентификатор 56784.521.632.3.1, СОС с идентификатор 56784.521.632.3.2 и СОС с идентификатор 56784.521.632.3.3, намиращи се в жилищната сграда с идентификатор 56784.521.632.3, построена в поземлен имот с идентификатор 56784.521.632 с административен адрес: гр. П*****, като **ПРЕМАХНЕ** изграждения в собствения му поземлен имот с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****, **НАВЕС**, тангиращ по цялата дължина на северозападната фасада на жилищната сграда на ищите с идентификатор 56784.521.632.3.

ПОТВЪРЖДАВА решение №2217/22.11.2021 г., постановено по гражданско дело №3943/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III граждански състав, **в частта**, в която е отхвърлен предявения от С. И. К., ЕГН *****, П. И. К., ЕГН *****, и двамата от град П*****, и М. С. К., ЕГН *****, от град С*****, против А. С. С., ЕГН *****, от град П*****, иск с правно основание чл.109 ЗС - за осъждане на ответника да преустанови отглеждането на домашни животни – два броя кучета в навес, тангиращ по цялата дължина на северозападната фасада на жилищната сграда на ищите с идентификатор 56784.521.632.3 и в свободната част от дворното място, представляващо поземлен имот с идентификатор 56784.521.633 с адрес: гр. П*****.

ОСЪЖДА А. С. С., ЕГН *****, от град П*****, да заплати на С. И. К., ЕГН *****, от град П*****, направените по делото разноски в първоинстанционното производство в размер на 600 (шестстотин) лева и във въззивното производство в размер на 879 (осемстотин седемдесет и девет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____